

Parochieblad H. Andreasparochie te Weurt

1992 (Jaargang 28)

Samen met de hoeren van Amsterdam....

viert majoor Bosshardt van het Leger des Heils de Kerstnacht.
Om drie uur in de nacht.
Als ze klaar zijn met hun werk, dan zingen ze samen kerstliederen.
De majoor leest het Kerstevangelie en daarna praten ze.

Eens zei de majoor: 'Niet jullie beroep is je zonde, maar dat je je contact met God verbroken hebt'.

Dat is wel eens mijn zorg. In de soms mensonwaardige haast van deze tijd raken mensen afgesneden van de Bron.

Ze lopen en hollen nog een aantal jaren, daarna zakken ze in: leeg, op, uitgeleefd.
En dat hóeft niet te gebeuren.

Als je alle glitter van Kerstmis weer hebt opgeruimd, hoef je niet te treuren, want het is inderdaad glítter, meer niet.

En van glitter kun je niet leven.

Het enig belangrijke vóór, op en na Kerst is dat God Die zich zo menslievend toont met ons door onze dagen gaat.

Wie vanuit dit contact bewust kan leven, doorziet alle glitter en komt waar hij of zij wezen moet.

W.v.M. (4 januari 1992)

Namens het kerkbestuur en pastoor Van Midden

wil ik U het volgende meedelen. Door niet ernstige omstandigheden heeft pastoor Van Midden wat langer in het ziekenhuis moeten verblijven dan de bedoeling was. Hij is afgelopen dinsdag uit het ziekenhuis ontslagen en verblijft voorlopig elders. Voor de genezing en de rust is het beter niet op bezoek te gaan. Wij, van het kerkbestuur, willen U, mede namens pastoor Van Midden, dan ook vragen om Uw beterschapswensen, in welke vorm dan ook, af te geven op of te adresseren aan de pastorie. Wij zullen er voor zorgen dat deze bij pastoor Van Midden worden bezorgd, en zullen U verder via ons parochieblaadje op de hoogte houden van de ontwikkelingen. Hij heeft al zo vaak voor U allen gebeden. Hij zal het zeer op prijs stellen als U wilt bidden voor een spoedig herstel.

(In Parochieblad H. Andreasparochie te Weurt, 18 januari 1992)

Beste Vrienden,

Dinsdag 28 januari heeft een delegatie van het kerkbestuur mij met een bezoek verblijd. Ja letterlijk. En ze brachten veel mee. Post, brieven en briefjes, tekeningen en krabbeltjes, kaarten en plaatjes. Van kinderen en ouderen, van hele gezinnen en groepen... Ik voel mij overrompeld en héél, héél dankbaar. Daarbij nog attenties in andere vorm...

Ik schaam mij een beetje. Want ik ben niet erg ziek en ook niet eenzaam. Vergeleken met anderen heb ik het helemaal niet erg. Maar het doet me erg goed om zoveel steun en vriendschap te krijgen.

Ondertussen gaan kerkbestuur, emeritus pastoor Verschuren en vele andere vrijwilligers gewoon door met het alledaagse parochiewerk. En ik hoor dat het goed gaat. Ja, waarom ook niet? Een parochie bestaat en leeft als mensen het willen. Dat is het belangrijkste. Een pastoor in zijn eentje kan niets. Werkelijk niets. Het is de gemeenschap waarin ieder een eigen taak heeft, samen met een leider of leidster.

En dat kan dank zij Diegene die leeft in ieder mens, die tracht zichtbaar te worden in ieder mens, die tracht zichtbaar te worden in ieder men; die de verborgen liefdeskracht is welke mensen boven hun eigen angst en kleinheid uittilt. Dat, ja dat is mijn geloof.

En dit is mijn reactie op al die goede wensen en goede dingen van jullie kant. Hartelijke groet!

W. van Midden (In Parochieblad van 8 februari 1992, handgeschreven brief)

Beste Vrienden,

Dinsdag 11 februari

Grijze wolken jagen hier langs de hemel. Ze barsten van de regen. De polder hier beneden loopt ook over. Eigenlijk een prachtige wereld, ook op zo'n donkere dag. Er zijn zelfs kleine spatjes lente, voorzichtige tekens van wat komen gaat.

Van dat wat komen gaat... ook voor de mensen in 'Rusland', ook voor de verkochte Vietnamezen en hun lotgenoten, ook voor medemensen in armoede.

Ik heb nu meer tijd om het nieuws te volgen. Vaak huiver ik van de ellende die daar zo voor me staat. En voel de bekoring om mij terug te trekken in mijn eigen wereldje... Maar ook de drang om mijn mouwen op te stropen. Om te zeggen: Kom op! Zolang ik brood genoeg heb en de kracht om verder te gaan, mag ik niet zeggen: 'bekijk het maar, ik word er zo moe van...'

Dat zou puur ongeloof zijn, flauw, mensenwaardig. Ik kán iets doen. Dus heb ik het te doen. Ik kan leren anders te oordelen over vluchtelingen en buitenlanders, ik kan leren delen wat ik delen kan (ook al schiet ik steeds weer te kort). Hoe zou ik anders ooit recht kunnen staan voor Diegene die mij aankijkt door de ogen van medemensen?

Overigens: het gaat mij steeds beter. Ik hoop de wachttijd te kunnen bekorten, maar dat hoop ik alleen maar.

Vorige week is onze stagiaire Marion op bezoek geweest. Ze had weer een zak vol post meegebracht, veel goede woorden. En nog andere lieve verrassingen. Opnieuw zoek ik woorden om te danken. Hoe? Ik weet het niet. Maar zulke dingen mogen voor ieder van u bemoedigend zijn. Zo is het mensenhart ook. Overal ter wereld. Tekens van wat komen gaat. Hartelijke groet,

W. van Midden (In Parochieblad van 15 februari 1992, handgeschreven brief)

Dinsdag, 17 februari

Braaf, ontzettend braaf....

was het wat ik op die morgen te zien kreeg. In deze weken kan ik namelijk tv-uitzendingen zien die mij anders ontgaan. Zo heb ik nu de kans eens een zondagse kerkdienst te volgen via de tv.

Daar ontmoet ik een inzet, een ijver, een toewijding die mij aandoenlijk voorkomen.

Maar soms in alles zo braaf en zoutloos dat ik zou weglopen. Het koor zingt correct maar zielloos, de teksten zijn keurig en vlekkeloos (soms infantiel), iedereen gedraagt zich keurig en in de plooi, maar er springt geen vonkje over.

Zoiets gaat je aan je hart. Werkelijk.

Wij zeggen dat wij een Blijde Boodschap hebben, bestemd voor alle mensen. Wij staan eigenlijk voor een sprakeloos makend geheim... Niets is daar nog vanzelfsprekend. Nooit... Dan maar stamelen, dan maar samen zoeken en ook samen iets vinden – al is het maar een vonkje en je daarin samen verheugen.

Neen, geloof is nooit braaf. Of infantiel. Het kan teder zijn en zelfs lief, het kan ook onkwetsbaar sterk zijn en alles dragend. Maar nooit braaf. En als ik het ooit zou zijn, heb je niet met geloof maar met zwakheid te maken. In onze samenkomsten is iedereen(!) nodig en belangrijk opdat zoveel mogelijk tot zijn recht komt wat ons daar bezighoudt.

Een groep van het kerkbestuur is weer op bezoek geweest. Weer post, ook van kinderen. Weer andere verrassingen. Véél dank. Als ik terug ben na Carnaval hoop ik enigszins te kunnen antwoorden.

Voor vandaag: alle goeds, een hartelijke groet.

W.v.M. (In Parochieblad van 22 februari 1992, handgeschreven brief)

Lubbers, onze minister president....

was laatst ook aanwezig op een bezinningsdag. Met allerlei andere mensen van diverse richtingen gaf ook hij antwoord op de vraag: wat is de zin van het leven.

Ik stond er een beetje van te kijken, dat ook politici zich openlijk over zo'n vraag uitspreken.

Is die vraag dan belangrijk voor de maatschappij?

Moet je nou per se een antwoord hebben op die vraag?

Je kunt gewoon doorgaan met de dingen van alledag.

Je ziet wel waar je uitkomt... Dan doe je niet zo moeilijk.

Dan plaag je jezelf niet met zulke zware vragen...

Ik wil bewust leven. Ik wil me niet laten leven.

En omdat ik zo bewust wil leven zie ik mij momenteel geconfronteerd met een geestelijke leegte. Materieel heb ik meer dan nodig is. Maar geestelijk voel ik mij in een woestijn.

Ik kan er ook niet onderuit om te erkennen dat ik eigenlijk met lege handen in het leven sta.

Ja, er zijn soms tijden dat je alles kwijt bent, ook je geloof of wat je geloof noemde.

Die soms harde leegte, die woestijnervaring is steeds weer nodig in je leven. Als je tenminste toegankelijk wilt blijven voor het 'meer', voor ontdekkingen die groter zijn, steeds weer groter dan ons bange mensenhart, groter dan alle angst.

Dat is de oproep van elke nieuwe Vastentijd. Opdat je niet zou schrikken van de leegte, maar haar zou uithouden en dus toegankelijk worden voor de Liefde die jou zoekt...
Daarom beginnen wij dit weekeinde de Vastentijd: de veertigdaagse woestijntijd.

En nu een echte dankbetuiging.

Nu ik dit weekeinde weer hoopt te beginnen denk ik aan allen die de afgelopen twee maanden bemoediging voor mij zijn geweest in een of andere vorm: een bezoekje, een kaart of zelfs brief, een bloemetje, een boek of iets fijns om te eten of te drinken... Ik voelde mij telkens weer overrompeld en heel onhandig tegenover zoveel moois.

Ook ben ik dankbaar die ieder op een eigen manier het werk hebben voortgezet: alle vrijwilligers voor- en achter de schermen, ook emeritus pastoor Verschuren en onze stagiaire Marion Korenromp.

En ook mijn dank aan wie in het verborgene aanwezig was....
pastoor W. v. Midden (7 maart 1992)

Mijn Vriend,

Ik weet dat jij het te gek vindt, dat jij nuchter wilt zijn, een realist die met beide benen op de grond staat. Daarom zei jij laatst dat het alleen maar een verhaál is: Jezus die gedood werd lééft. Het is wel waar, zei jij, maar hij leeft voort in de gedachten van Zijn vrienden.

Je bent bang. Die boodschap shockeert. Daarom probeer je hem aannemelijk te maken. Maar jouw diplomatiek gepraat is verwoestend.

Blijf er af! Erken dat het te gek is. Geef toe dat het intens shockeert. Maar blijf er van af! Laat het staan zoals het er staat: Jezus die gedood werd lééft. Een aardschok voor de mensen, de geschiedenis, letterlijk, om aan te geven wat iedereen 'wéét': de Liefde heeft het laatste woord, over je eenzaamheid, je onmacht, je donker, je dood heen – over alle dood heen.

Zo staat het er.

W.v.M. (Pasen, 18 april 1992)

Die Moeder....

vertelde over haar zoons. Dat ze niets vinden in de kerk. Dat ze niet wisten wat ze daar moesten zoeken. Maar ze hadden God toch nodig? Neen, op het moment niet, alles ging goed; als het nodig was konden ze nog wel zien.

Onze kinderen zeggen wat ze denken. En van ons verwachten ze ook duidelijkheid, vooral echtheid, Hun opmerkingen dwingen ons tot nadenken. Zij prikken ongenadig door wat ons vanzelfsprekend lijkt. En wij weten dan niet meer wat te zeggen. We krijgen gedachten als: hebben ze geen gelijk? Is het niet allemaal onzin, flauwe kul? We raken aan het twijfelen. En blijven daarin steken.

Voelen we dan de uitdaging niet?

Zien we niet de kans die hier juist geboden wordt? De oproep om van het bijkomstige door te dringen tot de kern?

Hun opmerkingen, hun kritiek kunnen ons juist tot echt geloof brengen. Liggen daar niet vaak gemiste kansen?

Kom op! De tijd van plichtmatig geloven is voorbij. En een nu-en-dan geloven is niet aanstekelijk maar afstotend.

Kinderen merken of er een vuur (soms een vuurtje) bij je brandt zonder dat je één woord zegt. Dat vuur voelen ze in je manier van leven, in wat je bezig houdt, in je meedoen. Zonder dat je er nog een woord over zegt... Dat zet hen aan het denken: die vader, die moeder van mij, van wie ik houd..., die niet gek is en niet onnozel... die is daar echt mee bezig, vanuit het hart...

Wat zit daar achter? Wat moet dat wel zijn?

Voor ons is dit een reden om regelmatig geloofsgesprekken te houden en bijbelgroepen te vormen.

W.v.M. (9 mei 1992)

Soms....

kan ik zo blij zijn met wat ik mag aantreffen in mensen om mij heen... Het kan me zelfs ontroeren. Soms ook schrik ik. Toen ik bijna negen jaar gelden begon in Weurt deden er per weekeinde zo'n 600 mensen mee in onze bijeenkomsten. Nu zijn er dat op 'gewone' zondagen in de gewone vieringen zo'n 300. En daaronder nogal wat mensen van buiten Weurt. Ik weet dat het in heel Europa zo is. Op sommige plaatsen nog sterker, maar ik wil en mag niet zonder meer daar zo maar in berusten.

'Geloof' immers wordt steeds minder zichtbaar. Het lijkt steeds meer afwezig. En wordt voor onze kinderen ook steeds moeilijker vindbaar. Geruisloos is er iets aan het verdwijnen, dat van de andere kant in bepaalde mensen duidelijker zichtbaar wordt. Zij hebben hun strijd gestreden, zijn net als ik geleidelijk van alles ontdaan en zo tot een hernieuwde keuze gekomen. Zij groeien in overtuiging. Dat zie ik om mij heen gebeuren en dat verheugt mij zeer.

Maar ik zie dus ook dat 'geloof' steeds minder zichtbaar wordt. Onze kinderen kunnen nog amper iets ontvangen op hun daarvoor ingebouwde antennes, omdat er zo weinig signalen worden uitgezonden. Religieuze ontvankelijkheid die vooral bij jonge kinderen zo opvallend aanwezig is, zou wel eens onbeantwoord kunnen blijven. Zij kunnen dan een geestelijke hongerdood sterven...

Wat willen wij? Laat je je ontmoedigen door je eigen twijfels die juist zo heilzaam kunnen zijn? Of door de kritiek van je kinderen die je juist zo kan helpen om tot de kern te komen? Laat je je weerhouden of meesleuren door je omgeving?

Of zeggen wij: dit laat ik niet gebeuren, die verantwoording neem ik niet op mij. Wat ik mocht vinden is mij te kostbaar, zelfs kostbaarder dan wat ook.

Als ik trouw wil zijn aan mijzelf moet ik mijn eigen weg gaan, ook tegen de trend in. Omdat ik dus eigenlijk in mijn diepste wezen niet anders kan...

U bent mij ieder persoonlijk even dierbaar. Ik respecteer ieders vrijheid en ieders levensweg oprecht. Maar ik mag niet zwijgen als ik zie hoe mensen geruisloos wegzinken zonder dat ze het misschien zelf beseffen. Dat ze anderen daarin meetrekken zonder dat ze dat willen. Dan moet ik de grote klok luiden opdat we weten dat er echt iets aan de hand is, opdat ieder die wil tot een bewuste stellingname kan komen, omdat de consequenties hem of haar duidelijk zijn geworden.

W. van Midden s.m. (23 mei 1992)

Beste Vrienden,

Het bestuur van de Paters Maristen heeft mij vorig jaar aangesproken over een nieuwe taak. In de loop van het jaar is het Bestuur daar nader op teruggekomen. Ze hebben mij gevraagd te willen meewerken aan een nieuw project in Enschede. Ik heb geen redenen om neen te zeggen, tenzij mijn zorg om de parochie die ik achterlaat.

Daarop heeft men mij laten weten dat Weurt een nieuwe pastor zal krijgen: pater Joop Reurs, ook een Marist.

Ondertussen heb ik een jaar de tijd gehad om enigszins vertrouwd te raken met de verandering. Ik heb hier veel vriendschap mogen vinden, ben hier gelukkig in mijn werk, maar ik zal toch moeten gaan nu men mij vraagt voor een ander zinvol werk. Het is de bedoeling om in Enschede een centrum voor spiritualiteit te starten. Daardoor zouden wij contact kunnen krijgen met kandidaten die ook Marist willen worden. Bovendien willen wij een hulp zijn voor het stadspastoraat dat daar volkomen onderbezet is. Tenslotte willen wij geloofsverdieping bieden aan vrijwilligers uit parochies aan randkerkelijken en buitenkerkelijken.

Het is een experiment dat in september 1993 moet starten. Daarvoor zullen nog twee paters worden vrijgemaakt.

De nieuwe pastor van Weurt zal als de bisschop het goed vindt dit jaar beginnen met de Advent. Tegen die tijd zal ik mij gaan voorbereiden op mijn nieuwe taak en zo spoedig mogelijk gaan helpen in Enschede.

Ons kerkbestuur is al op de hoogte van de overplaatsing. Het leek ons goed om het nu ook aan U te vertellen, zodat U het niet van anderen hoeft te horen.

Dat er in Enschede zoiets gaat beginnen is een goede zaak. Dat er na 9 jaar in Weurt een nieuwe pastor komt, kan vernieuwing en verfrissing betekenen.

Zo gezien zal ik en ook U moeten zeggen: wij zullen er naar best vermogen aan meewerken.

W. van Midden (Pinksteren, 6 juni 1992, handgeschreven)

Een opvoedingshuis....

is geen hemel op aarde. Meerdere keren heb ik daar een stage doorgebracht. Ik heb me goed gerealiseerd dat ik daar zelf ook had kunnen zitten. Want een aantal van de kinderen en jongeren was daar omdat ze thuis affectief verwaarloosd waren. Zij hadden niet de nodige aandacht gekregen. Dus gingen ze (onbewust) wegen zoeken om toch de noodzakelijke aandacht te krijgen. Daarom vervielen ze tot vandalisme en tot criminaliteit. Dat zijn extreme voorbeelden.

Maar die vorm van verwaarlozing komt in minder sterke vorm veel vaker voor. Kinderen hebben immers meer dan volwassenen aandacht nodig, omdat ze daardoor voelen dat ze er mogen zijn, dat iemand iets om hen geeft. Hoe zouden ze anders kunnen groeien? Dat geldt ook voor tieners.

Het is dan ook goed om te zien dat gewoonlijk een van de ouders aanwezig is als een kind thuiskomt. Dan kan het zijn verhaal kwijt. Dan is er iemand die alleen al door zijn of haar aanwezigheid laat merken dat het kind welkom is, dat het liefde waard is – wat het eventueel ook uitgespookt zou hebben.

Inderdaad: het geluk, de toekomst van ons toevertrouwde kinderen vragen daarom. Ouders aanvaarden zo de consequenties van het feit dat ze kinderen 'namen'.

Geld verdienen en recht op zelfontplooiing staan tegenwoordig zo hoog aangeschreven. Maar zo'n ouder weet de juiste verhouding te vinden tussen gezond eigenbelang en het belang van hun kind(eren).

Overigens: de aanwezigheid van kinderen zou ons wel eens kunnen behoeden voor een overdrijving, voor een afgoderij die ons zelf en onze maatschappij stuk kunnen maken.
W.v.M. (27 juni 1992)

Ze was zo verdrietig,
en boos en opstandig.
Nu was ze stil.
Ik ook.

De koffiekopjes stonden voor ons. Mooie kopjes, alsof dat mooie een beetje verlichting zou brengen.

'Als ik nou wist waarom ze ons zo behandelen... Als ze dat maar eens zeiden. Misschien kan ik er iets aan doen. Maar ze zwijgen ons dood... En soms wordt er zelfs getreiterd...'

Dat wij meningsverschillen hebben is normaal, gezond denk ik. Dat wij kwaad worden, tijd nodig hebben om onszelf te hervinden is alleen maar normaal. Maar de grote vraag is: hoe gaan wij met onze meningsverschillen om? Op een mens-waardige wijze, op een manier die mij en de ander waardig is?

Of op zo'n manier dat je de ander kleineert, stuk maakt en ook jezelf omlaag haalt?

Wie dat doet mag niet naar de kerk gaan, tenzij om oprecht te bidden om hulp. Zonder oprechte wil tot ommekeer mag zo iemand zich geen christen noemen.

Dit is lijden dat er niet hoeft te zijn. Als ziekte ons treft of een natuurramp is dat overmacht.

Daar kun je niemand op aankijken. Maar dit lijden hoeft er niet te zijn.

Daar kunnen we samen iets aan doen.

W.v.M. (4 juli 1992)

Hij was in Frankrijk op vakantie geweest...

Helemaal tevreden.

Eten, drinken en cultuur....

Hij had er ook meegedaan in een kerkdienst.

En daar had iemand gepreekt...

Neen, niet een pastoor, maar een gewone mens.

Maar een goeie preek, hoor! Heel goed!

Voorals omdat die mens precies gezegd had waar het om ging.

Namelijk: hij was allen dankbaar die regelmatig meedoen in hun bijeenkomsten, omdat ze zo elkaar bemoedigen in geloof en elkaar opbeuren.

Nou, dat was de spijker op zijn kop.

Want waarom gaat het nou eigenlijk? Al dat gekrakeel van die kerkpieten...

Problemen of een huwelijk nou geldig is of niet... Dat is toch niet de kern van de zaak bij ons?

Het voornaamste is toch dat je elkaars geloof versterkt door trouw te zijn aan elkaar, en aan je diepste zelf, ... aan God.... Dan kun je al die kerkzaken hun juiste plaats geven. Dan raak je daardoor niet van streek. Dan tast dat alles je

niet aan.

Je geloof samen delen...

Als het bij mij donker is, ben jij er toch...

En de volgende keer ben ik er voor jou.

Zo kunnen we goed samen verder, gedragen door die soms zo nabije, soms zo verre God, maar gedragen, door alles heen, alle dagen van je leven,

een God die ook wel eens wacht op een knuffel van jou, net als je medemens.

W.v.M. (18 juli 1992)

Eén keer heb ik haar ontmoet.

Toen was ze al rond de zestig.

In haar jonge jaren had ze gestudeerd aan de universiteit van München.

En daar is het gebeurd.

Een groepje studenten, allen Duitsers, keek met groeiende verbijstering naar de oorlog die zich in de veertiger jaren rond hen afspeelden.

Nog meer verbijsterd waren ze toen ze kennis kregen van de praktijken van de nazi's. Ze waren diep geschokt dat zo iets mogelijk was. En dat door hun eigen landgenoten! En vooral: door mensen die zich christen noemden, die naar de kerk gingen, hun kinderen lieten dopen, die baden en vroom deden...

Dat was ondenkbaar!

Wat was dat voor christendom?

Zij zagen steeds scherper: christen-zijn moet iets heel anders betekenen dan wat wij geleerd hebben. Zo niet, dan is heel dat christendom bedrog.

Sommigen haakten af. Lieten zich uit de kerk uitschrijven. Anderen gingen zelf op zoek om te ontdekken wat wél bedoeld is met christen-zijn.

Gaandeweg werd hen iets duidelijk. Christendom kan helaas vernis blijven, alleen maar buitenkant. En dan is het (onbegrijpelijk!) inderdaad mogelijk om nazi te zijn en tegelijk 'christen...'

Zij zijn samen iets nieuws begonnen.

Deze vrouw is een van hen, verlangend christen te zijn zoals Jezus het bedoelde...

En zo is het nog steeds mogelijk nationalistisch Serviër te zijn en christen...

Christendom is iets heel anders.

Het raakt je, diep, en het verandert je, doet een vuur in je branden. Of... het is alleen vernis, uiterlijk fatsoen, afstotend.

W.v.M. (1 augustus 1992)

Op 1 september

was het negen jaar geleden dat ik begon in deze parochie. Binnenkort moet ik mijn taak aan een ander overdragen. Ik doe dat met een gerust hart: ik weet dat de parochie een goede pastor krijgt.

Maar wat hebt u nou bereikt in die negen jaar, vroeg een journalist. Op zich een normale vraag, maar bij dit soort werk...?

Ik heb veel moois gevonden, ben prachtige mensen tegengekomen, heb vooral met plezier gewerkt, maar iets 'bereikt'... Wat heet hier 'bereiken'?

Laat mij liever mijn hoop uitspreken.

Ik hoop er aan te hebben bijgedragen dat mensen beseffen wie de God is Die zij op hun manier als werkelijkheid leerden kennen. Namelijk: dat die God liefde is, enkel en alleen onweerstaanbare liefde, helend, herscheppend... zodat je zelf ook meer en meer mens voor anderen wordt.

Want wie of wat kan je bevrijden van je aangeleerd gedrag, van je onechte stoerheid, van het pantser dat je meende te moeten aantrekken?

Wie of wat anders kan je daarvan ontdoen dan het besef dat je geliefd bent, meer geliefd dan je jezelf kunt liefhebben...?

Sommigen zullen mij nu meewarig aankijken, met een gezicht van: 'is dat nou alles'?

Dan zeg ik: inderdaad, dat is nou letterlijk alles. Maar jij begrijpt het nog niet, jij loopt er nog aan voorbij.

De waarheid komt iedere dag dichterbij, schrijft deze week een collega in de Koerier. Dat is geen verkapte dreiging maar het is een belofte. Een belofte die je tot een ander mens kan maken: geheeld, in vrede met jezelf en met anderen.

Ik ben nog niet zo ver, maar ik vermoed iets.

En dat alleen al is alles waard.

W.v.M. (5 september 1992)

Ze zweeg alleen maar...

Ze had zelf gevraagd om eens te mogen praten. Maar nu het zo ver was, kreeg ze geen woord over haar lippen. Het was al vaker zo gegaan. Uiteindelijk ging ze dan naar huis alsof ze weer mislukt was. Haar leraar liep dan wel eens met haar mee, misschien om zeker te zijn dat ze thuis kwam. En ook dan bleef ze zwijgen.

Een paar keer had hij haar gevraagd: 'Ik wou dat jij jezelf kon zien zoals God je ziet'. Maar ook dan gaf ze geen krimp.

Nu wist hij waarom. Voor haar was God iemand voor wie je bang moest zijn, bang voor straf.

Ze had nog niet de kans gehad om God te leren kennen. Te leren kennen als een iemand.

Iemand die je kent zoals niemand je kent, voor wie je hart werkelijk open ligt. En die juist daarom zegt: 'Als je toch eens wist hoe waardevol jij bent. Ik was al blij met je vóór je in de moederschoot gevormd werd, juist omdat ik je in werkelijkheid ken als geen ander'.

Als mensen dat konden geloven ... Wat zouden ze opknappen. Wat zouden ze rechtop gaan, opnieuw geboren als in een verliefdheid.

Groot gemaakt en vrij, vrij geworden van alles wat je kleineert en onderdrukt.

W.v.M. (12 september 1992)

Ik nodig je uit....

Iedereen die zich hoe ook bij de parochie betrokken voelt. Iedereen die onze parochie op de een of andere manier ter harte gaat, jong en oud, om dit weekeinde samen te komen in onze kerk.

Het kerkbestuur wilde iets doen voor u allen: een stukje inspiratie bieden, nieuwe kracht om op een stevige manier verder te gaan.

De Werkgroep Parochieochtend heeft samen met pater Ben de Keijzer dit weekeinde voorbereid.

Kijk welke tijd u het beste schikt en breng uw eigen inspiratie mee. Dan wordt het een verrijkende ontmoeting.

W. van Midden (26 september 1992, handgeschreven)

Een jonge meid...

Ze was zondag in een Brabants dorp naar een Familieviering geweest. Mooie kerk, prachtig metselwerk, onbetaalbaar nu.

Tamelijk druk. Dieren op het altaar want het was Werelddierendag.

Een jonge, vlotte priester. Hij kon het zeer goed brengen, slagvaardig, humor, attent... Hij kende de kinderen bij name en wist ze er goed bij te betrekken. Hij zou een goede baan kunnen hebben als tv-presentator.

'Er ontbreekt maar één ding pastoor'. Ze wachtte even en keek mij aan. 'Weet u wat er ontbrak? Geloof. Die man gelooft niet. Hij was uit of effect, een volle kerk, applaus, complimentjes, maar gebeden heeft hij niet... Wel wat opgezegd terwijl zijn ogen door de kerk zwierven.

Dat is een hard oordeel. Maar het is de waarheid. Hij stond niet voor God. Eigenlijk stond hij gewoon voor joker. Mij zien ze daar niet meer. Ik hoef geen mooie woorden en leukheid zonder inhoud.

U moet het goed weten, pastoor: zo komen we er nooit. Jullie zien niet waar het hapert.

Daarom komen jullie met oplossingen die feitelijk niets oplossen: nieuwe structuren, de vrouw in het ambt, taal van onze tijd, moderne vormen, jongeren op het altaar, vlotte praat, mooie muziek...

Het is allemaal leeg als er geen echt geloof te vinden is, hoe armzalig eventueel ook.
Begin er maar mee!
En u zult merken hoe krachten vrijkomen.
Dan zul je de vele schijn doorzien en de kern wordt zichtbaar'.
W.v.M. (10 oktober 1992)

Weurt...

Bekneld tussen Zuid en Noord ... In het Zuiden het industrieterrein (bedrijvenpark!) plus vuilstort, plus verbrandingsoven, plus rioolwaterzuivering. In het Noorden de geplande overnachtingshaven plus de reusachtige EPON-centrale.
Weurt... in tweeën gedeeld door de drukke Van Heemstraweg.

Zo gezien niet aantrekkelijk om te wonen.
Bovendien komt er tegen eerdere beloften in meer vuilstort en een tweede verbrandingsoven.

Nog minder aantrekkelijk om te wonen.
Van dat alles hebben wij ondanks alle inspanningen niets kunnen tegenhouden. De door ons allen gekoesterde welvaart en economie zijn het gouden kalf waarvoor wij – ongewild, onbewust, met een dubbel hart – onze knie buigen.
Weurt draagt een naar verhouding groot deel van de lasten van onze gemeenschap. En natuurlijk zijn er andere plaatsen die nog zwaarder belast zijn...

Maar wij moeten hiermee verder. Wij moeten hiermee zien klaar te komen. Zonder wrok, bitterheid, kankeren, zonder een houding van 'bekijk het maar': dat alles keert zich tegen jezelf.

Er is een andere weg.

Voorop staat dat Weurt toch niet het vuilste dorp van Nederland is, zoals een krant jaren geleden schreef. Over het algemeen wonen mensen hier graag. Nieuwe bewoners zeggen steeds weer dat ze hier niet meer weg willen. (Soms móet iemand weg...). Huizen en tuinen zien er verzorgd uit. De straten zijn schoon. Er is een bloeiend verenigingsleven. En de mensen lopen er niet rond met een laatste-

oordeelsgezicht. Integendeel.

Een groep als Weurt-plus doet goed werk door waakzaam te zijn en eventuele ontsporingen te signaleren.

Aan ons mensen van een goed dorp de taak om het goed te houden. Ook door onze inkopen zoveel mogelijk ter plaatse te doen opdat winkeliers het niet noodgedwongen elders moeten zoeken. En door de positieve kanten van ontwikkelingen ook te zien.

W.v.M. (17 oktober 1992)

De deur dicht....

Nu hoeft er even niets.
Eén momentje alles stop zetten.
Gewoon een tijdje zitten.
Of zo maar de dijk op...
De hele dag móet er zo veel – tenminste ....
Er is zoveel drukte om mij heen en in mij.
Ik loop zo te hollen en te draven.
Ik maak me zo druk
dat ik niet meer beseft dat er nog meer is dan dit mijn leventje.

En dat gaat dag na dag zo door,
de nachten kort, de dagen volgepropt.
En áls er eens vrije tijd is
dan wil ik zo vrij zijn van mijn dagelijks leventje
dat ook die vrije tijd weer een móeten wordt....

Ik ben niet goed wijs.
Ik jaag mezelf op en laat me opjagen
Ik leef voorbij aan de werkelijkheid.
De werkelijkheid is voor mij niet meer dan mijn eigen druk leventje.
Méér zie ik niet.
Ik lijd aan blikvernauwing zonder het te beseffen.
Feitelijk misken ik de waarheid.
Ik ben immers onbereikbaar geworden voor de volle Werkelijkheid.

Die, die Werkelijkheid, heb ik leren kennen
als een Iemand Die mij zoekt al voor mijn geboorte,
Die antwoord is op het vragen van mijn hart,
Die onvermoeibaar probeert contact met mij te krijgen,
maar mij even zo vaak niet thuis treft.

Inderdaad, ik ben niet goed wijs:
ik jaag plastic geluk na en echt geluk laat ik niet binnen

Maar nu mag het even stil zijn
en daagt er een nieuw leven....
W.v.M. (7 november 1992)

Deze week....

komt er dus een einde aan mijn pastoraat in Weurt.

Daarmee worden wij uitgedaagd als gemeenschap en als persoon.
Uitgedaagd door de vraag: heb je het lef om los te laten wat je vertrouwd is geworden?

Durf je verder te gaan op een nieuwe weg?
Heb je oog voor nieuwe kansen?
Kijk je alleen maar naar wat er niet meer is en zie je niet wat er allemaal wel is?
Er is iets van 'kom op!'
Er is iemand die je oproept om deze uitdaging aan te gaan.

W. van Midden s.m (21 november 1992)

Vóór alles dit:

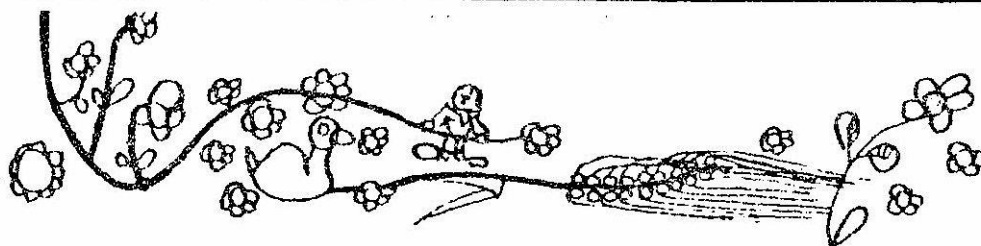
Van alles wat beweegt in mij
zoek is slechts dat ene: het
gelaat van God. De dagen
van verborgenheid, als ik
niet vinden kan en niet
gevonden word zijn dagen
van verweesdheid. Afgesneden
ben ik dan. Van God, maar
ook van mijzelf. Waar Hij
niet is, vind ik mijzelf
niet meer. Dubbel verdwaald.
Slechts ín, en dóór en vóór
mijn Vader vind ik leven,
licht en vrede. Laat mij daar-
om elke nieuwe dag leven
mogen voor Uw aangezicht.

W. van Midden s.m. (28 november 1992; het laatste bericht op de voorkant Parochieblad; de met de hand geschreven versie staat op de volgende bladzijde)

Parochieblad H. Andreasparochie te Weurt

27e Jrg. 28 november 1992

Voor alles dit:
Van alles wat beweegt in mij
zoek ik slechts dit ene: het
gelaat van God. De dagen
van verborgenheid, als ik
niet vinden kan en niet
gevonden word zijn dagen
van verweesdheid. Afgesneden
ben ik dan. Van God, maar
ook van mij zelf. Waar blij
niet is, vind ik mij zelf
niet meer. Dubbel verdwaald.
Slechts in, en door, en voor
mijn Vader vind ik leven,
licht en vrede. Laat mij daar.
om elke nieuwe dag leven
mogen voor Uw aangezicht.

Een eerste reactie

Vandaag, woensdag, kijk ik terug op een weekeinde waarin er zoveel op me afkwam dat ik alles nog niet op een rijtje heb.

Een weekeinde waarvoor ik velen danken wil, kinderen en grote mensen.

Nu weet ik een beetje wat er achter de schermen is gebeurd; waarom het Jongerenkoor opnames moest maken, waarom ze samen met het Jeugdkoor repeteerden, hoe de teksten voor de Vieringen tot stand zijn gekomen, wat kerkbestuur en andere parochianen samen uitgedacht hebben.

Nu weet ik dat er zo'n 40 cakes zijn gebakken en opgesneden, dat er emmers koffie zijn gedronken. Hoeveel kopjes gewassen, ik weet het niet. En tussendoor onze fanfare N.A.G.... Voor alle goede woorden en hartelijkheid, voor kadootjes zo maar tussendoor: hartelijk dank!

Hoe het met de stoel is afgelopen? Ik weet het nog niet.

Volgende week weet u meer.

W.van Midden s.m (In Parochieblad van 28 november 1992)

Beste Vrienden:

Uw enveloppen heb ik vorige week allemaal geopend. De goede woorden die u mij ten afscheid schreef bewaar ik dankbaar in mijn hart. Het doet mij goed. Het laat mij opnieuw zien dat de mensen zelf mij staande houden, mensen in wie God aanwezig wil zijn.

U hebt ook geld bij elkaar gebracht voor een stoel en voor het werk van Amnesty International. Dat geld is nu geteld. Het eindbedrag is, op enkele centen na, 3000 gulden. Een groot bedrag! Ik dank u hartelijk voor uw goedgeefsheid. De stoel zal ik binnenkort met enkele leden van het Kerkbestuur gaan kopen. Geld dat over is gaat volgens afspraak naar Amnesty. In de zekerheid dat u het goed getroffen hebt met mijn opvolger pastor Joop Reurs en dat u met hem vernieuwd verder gaat, een dankbare en hartelijke groet,

W. van Midden s.m. (in Parochieblad van 5 december 1992)